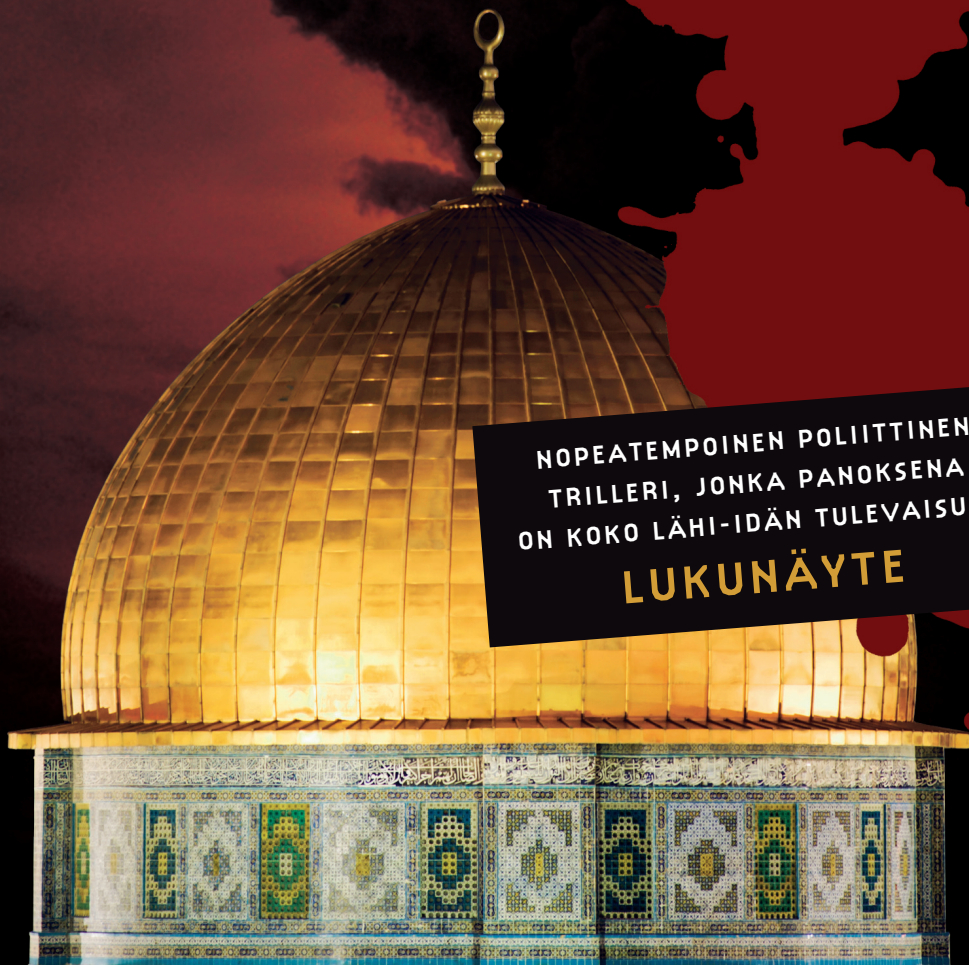
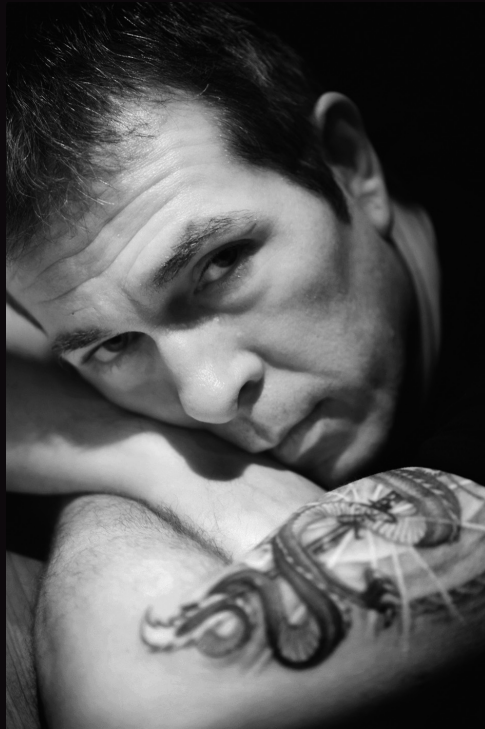

JIM THOMPSON

JERUSALEMIN VERI

NOPEATEMPOINEN POLIITTINEN
TRILLERI, JONKA PANOKSENA
ON KOKO LÄHI-IDÄN TULEVAISUUS
LUKUNÄYTE

JIM THOMPSON, 43, on kotoisin Kentuckysta, Yhdysvalloista. Hän on asunut Suomessa kymmenen vuotta ja valmistunut Helsingin yliopistosta pääaineenaan englantilainen filologia. Thompson on naimisissa suomalaisen sosiologin ja teatteri-ilmaisun ohjaajan Annukka Öljymäen kanssa.

Kirjoittamisen ohessa Thompson on työskennellyt Suomessa ja Yhdysvalloissa mm. baarimikkona, portsarina, rakennusmiehenä, valokuvaajana, harvinaisten kolikkojen välittäjänä, maanviljelijänä, sotilaana ja kuuluttajana WWF-tyylin showpainissa.

Jerusalem in veri on hänen esikoisteoksensa. Hänen toinen trillerinsä *Jumalan nimeen* ilmestyy kesäkuussa 2009. Thompsonin kolmas teos, Lappiin sijoittuva dekkari *Lumienkelit*, ilmestyy syksyllä 2009. Hänen kirjallisuusagenttinsa Yhdysvalloissa on mm. James Ellroyta ja Edward Bunkeria edustava Nat Sobel.

LUKU 1

*Vääräuskoisten ruumiinkappaleet lensivät ilmassa kuin pöly.
Jos olisitte nähneet sen omin silmin, se olisi miellyttänyt teitä
suuresti ja sydämenne olisi täyttynyt ilosta.*

OSAMA BIN LADEN, AL-QAIDAN JOHTAJA, NOIN 1989

Léon de Payen ajoi Derek ha Ofelia, Jerusalemin vanhan kaupungin itäistä muuria myötäilevää tietä. Hän kuuli muezzinin kutsun auringonlaskun rukoukseen. Hän kääntyi länteen ja auto lähti kipuamaan Öllymäkeä. Israelilainen sotilas pysäytti hänet tarkastusaseman kohdalla, ja hän näytti väärennetyt paperit, jotka antoivat ymmärtää, että hän oli Šin Betin, Israelin keskustiedustelupalvelun, kapteeni.

Nuori mies, melkein vain poikanen univormussa, kysyi häneltä: ”Mitä teette täällä, herra kapteeni?”

Léon puhui hepreaa murtaen, mutta sen ei ollut väliksi. Niin monet olivat tulleet muualta. ”Samaa kuin sinä. Puolustan Israelia.”

Sotilaat viittoivat hänet jatkamaan.

Hän ajoi eteenpäin, imaisi viimeiset henkoset Gauloises'n Caporalistaan ja oli näpäyttää savukkeen ulos ikkunasta, mutta sytyttikin ketjussa uuden.

JIM THOMPSON

Vuoriselänten huipulla Léon ohjasi tien sivuun, nousi autosta ja nojautui sitä vasten poltellakseen tupakkansa loppuun. Hän seisoivatavauksen hautausmaan keskellä. Mailleen painuva aurinko kimalssi tuhansilla valkoisilla hautakivillä. Hän katseli Kidronin laaksoon, Jerusalemin suuntaan. Meripihkankeltainen valokaistale roikkui kaupungin yllä, aurinko kuin sammuva hiili.

Moorian vuoren, Temppelevuoren, moskeijan kupolit ja pyhäköt heijastivat valonsäteitä. Al-Aqsan kiiltävä hopea merkitsi paikan, josta Muhammad oli noussut taivaaseen. Kalliimoskeijasta välkähteli kulta. Aabraham miltei uhrasi poikansa Iisakin kivellä, joka nykyisin sijaitsi moskeijan keskellä, mutta Jumala salli Aabrahamin säästää poikansa, ja nyt hänen jälkeläisensä asuttivat kaupunkia.

Jossakin noiden paikkojen alla sijaitsivat Salomon temppelin jäännökset ja niiden keskellä kaikkein pyhin, side juutalaisten ja heidän Jumalansa välillä. Rooman sotilaat olivat kaksituhatta vuotta aiemmin kaataneet puut vuoriselänteeltä, jolla Léon seisoivatavauksen muurimurtajan ja tuhotakseen niin Jerusalemin kuin sen temppelin ja tappaakseen siinä sivussa kaupungin asukkaat. Vuosisatojen mittaan puiden tilalle oli noussut hautakivien metsiköitä.

Léon kääntyi ympäri ja katsoivatavauksen itään. Öljymäen takana avautui Gilo, Länsirannan juutalainen asuinalue, ja sen takana palestiinalaiskaupunki Beit Jala. Kaupungin taistelijat ampuivat ilta illan jälkeen Giloon kranatteja ja tulittivat aluetta AK-47-rynnäkkökivääreillä, jos vaikka sattumalta saivat jonkun hengiltä. Sinä iltana terroristiryhmä Hamasin jäsen aikoi livahtaa Beit Jalasta ja suunnistaa Gilon ohi al-Turiin, arabikylään, joka oli levittäytynyt Öljymäen etelärinteeseen.

Terroristin oli noustava seuraavana päivänä linjan 99 bussiin, joka kuljetti turisteja Öljymäelle, ja matkata Jerusalemiin. Hänen määränpäänsä oli Mahani Yahudan tori, jossa hän aikoi räjäyttää pommin,

JERUSALEMIN VERI

polttaa itsensä tuhkaksi ja viedä mukanaan mahdollisimman monta ostoksille sattunutta juutalaista.

Léon avasi auton takaluukun ja otti esiin Remington M24 SWS:n. Hieno nimi, hän ajatteli, yksinkertaiselle välineelle: hyvälle ja luotettavalle pulttilukkoiselle tarkkuuskiväärille, johon oli kiinnitetty pimeätähtäin.

Hän käveli hetken, valitsi näkymättömän paikan maasta puskevan kiven luota ja istui odottamaan. Alhaalla laaksossa oli kibbutsi, jossa kasvoi sitruspuita; sitruunaa ja appelsiinia. Piikkilankaeste erotti kibbutsin Länsirannasta, ja itsemurhapommittaja ylittäisi sen ennemmin tai myöhemmin.

Kun Léon oli ensi kertaa ampunut marttyyrikuoleman valinnee palestiinalaisen kolme kuukautta aiemmin, se ei ollut tuntunut helpolta, mutta ei vaikealtakaan. Ihmishenkien säästämiseksi hoidettu velvollisuus. Tänä iltana oli vuorossa kahdeskymmenesseitsemäs. Tappaminen kävi kerta kerralta vaikeammaksi, kerta kerralta hän mietti, riittäisivätkö hänen voimansa, mutta jotenkin se aina onnistui. Jos hän epäonnistuisi, viattomia kuolisi hänen heikkoutensa takia, ja tuo tieto piti hänet käynnissä.

Léon sulki silmänsä, sytytti jälleen Gauloisen ja kätki savukkeen kämmeneensä piilottaakseen sen niin uhriltaan kuin itseltään. Himmeä punainen hehku turmelisi hänen hämäränäkönsä. Hän tiesi, ettei hänen olisi pitänyt polttaa niin paljon. Sotilaan tärkein ominaisuus oli kyky paeta vaaraa. Hänen ei onnistunut pakottaa itseään välittämään ja niin hän poltti odotellessaan ketjussa. Hän oli myös juonut aiempaa enemmän. Ei paljon, mutta enemmän.

Ilta oli jo sysimusta. Pimeyttä raottivat vain satunnaisten laukaustenvaihtojen välähdykset Beit Jan ja Gilon välimaastossa. Hän pohti, kenet tulisi tappamaan, mitä mies ajatteli tietämättömänä siitä, että oli tuomittu epäonnistumaan, omiensa pettäjä. Léon ei ollut edes varma

JIM THOMPSON

siitä, että hänen uhrinsa olisi *mies*. Yhä useampi palestiinalaisnainen räjäytti itsensä näinä aikoina.

Tunsiko marttyyrikokelas syyllisyyttä aikomuksistaan? Luultavasti ei. Ajattelijat kantoivat syyllisyyden. Jumalansa tähden tappavat fanaatikot eivät tunteneet muuta kuin voitonriemua. Léon oli heidän teloittajansa, heidän murhaajansa, mutta oliko se edes mahdollista, sillä hehän olivat jo päättäneet kuolla.

Yö oli lämmin, mutta hän tunsu yksinäisyyden kalseuden, ja veti takin tiukemmin ylleen. Aamuyöstä kello kahdelta hän huomasi ajovalot. Ne välähtivät näkyviin vain hetkeksi, todennäköisesti siksi, ettei ajaja törmäisi piikkilankaesteeseen. Léonin kivääri lepäsi poikittain hänen polviensa päällä. Hän nosti sen, sihtaili Aquilan kuusi kertaa suurentamalla kiikarilla ja katseli, kun auto liikkui noin kahdeksansadan metrin päässä lähemmäs piikkilankaa.

Pimeätähtäin herätti pimeyden eloon, aavemaisen vihreäksi. Hahmot poistuivat autosta, ja heidän taskulamppunsa sumensivat ja juovittivat Léonin näkymää. Kaksi miestä auttoi kolmatta leikkaamalla ja nostamalla lieriöestettä, jotta tämä saisi kiemurreltua piikkilangan alta. Mies pääsi esteen toiselle puolelle ja syöksähti hedelmätarhaan. Saatijat ajoivat pois.

Léon tiesi, millainen kohde luultavasti oli. Naimaton mies, kahdenkymmenen, kasvanut Gazan alueella. Hän saattoi olla akateemisesti koulutettu, mutta oli käynyt ainakin lukion. Hän oli elänyt koko ikänsä systeemissä, joka talloi hänen oikeuksiaan ja tuhosi hänen toivonsa paremmasta. Hän oli elänyt kuoleman keskellä ahdistettuna ja nöyryytettynä. Jossakin kohtaa hän oli päättänyt, että löytäisi elämälleen merkityksen vain päättämällä päivänsä ihmispommina.

Hän ei tosin ajatellut noita asioita nyt. Hamas koului itsemurhapommittajansa hyvin ennen kuin laski heidät irti. Hän oli nyt niin lähellä:

JERUSALEMIN VERI

hänen päässään leijuisi paratiisihaaveita. Galilean kokoisessa palatsissa, kullalla ja jalokivillä koristetussa, häntä odotti kahdeksankymmentätuhatta palvelijaa ja seitsemänkymmentäkaksi tummasilmäistä neitsyttä.

Jyrähdys rikkoi hiljaisuuden ja kiväärin piippu nousi rekyylin voimasta. Léon antoi aseensa liikkua, mutta piti katseensa kohteessa ja seurasi, kun hahmo, rakeinen ilmestys, kaatui maahan ja jäi makaamaan liikkumattomana. Léon katseli hahmoa jonkin aikaa varmistuakseen, ettei se liikkunut, eikä hänen tarvitsisi ampua toista laukausta. Sitten hän lähti kulkemaan varovasti alamäkeen, pimeän sekaan. Käveleminen helpottui laaksossa ja hän kiirehti hedelmätarhan poikki.

Poika makasi raajat levällään. Hoikka nuorukainen, jolla ei vielä ollut paljonkaan partaa. Léonin laukaus oli osunut päähän. Hyvin ammittaista. Poika oli kuollut ennen kuin hänen ruumiinsa oli osunut maahan, mutta Léon ei tuntenut ylpeyttä. Reppu retkotti pojan toisella olkapäällä ja Léon avasi sen. Pommi koostui viidestä mustasta kanisterista, jotka oli kytketty toisiinsa valkoisella narulla, jotta pommia voisi pitää kuin vyötä.

Léon kiskoi pojan pellolle, jotta räjähdys ei vahingoittaisi hedelmäpuita, laski hänet pitkälleen maahan, kädet rinnan päälle. Pommissa oli sytytin ja siinä käsilaukaisin. Pojan olisi tarvinnut paratiisiin päästäkseen vain vetää narusta. Léon asensi pommiin aikasytyttimen ja asetti ajaksi puoli tuntia. Räjähdysten tulos olisi miltei sama kuin poikaa ei olisi ollutkaan. Peltotyöläinen saattaisi löytää hänen jalkansa.

Pommi räjähti vaimeasti tömähtäen ja äkkinäisesti välähtäen jokseenkin samaan aikaan, kun Léon ehätti autonsa luo. Hän ajoi pois samaa tietä kuin oli tullutkin, ohi lukemattomien valkoisten kivien. Uskomuksen mukaan Öljymäelle haudatut nousisivat tuomiopäivänä ensimmäisinä kuolleista ja Messias johdattaisi heidät Jerusalemiin.

JIM THOMPSON

Vuorenselänteen juurella Léon ohitti Getsemanen puutarhan. Sieltä Jeesus oli kulkenut loistokkaana Jerusalemiin. Ja siellä Juudas oli hänet pettänyt.

Léon ajoi Kidronin laaksoon ja ajatteli ampumaansa poikaa. Hän ei ollut tappanut poikaa tämän syyllisyyden takia, vaan siksi, että pojan haave marttyyrikuolemasta, jonka oli määrä johdattaa hänet paratiisiin ja vapauttaa hänen kansansa, teki hänestä liian viattoman elää. Léon ei ollut Messias, mutta Jerusalemiin saapuessaan hän kantoi kuolleita mukanaan.

LUKU 2

Kirottu se mies, joka pidättää miekkaansa vuodattamasta verta.

PAAVI GREGORIUS VII, 1073–85

Godfrey Bouillon tutkiskeli neljän ympärillään istuvan miehen kasvoja, hiljaisiksi hölmistyneitä. He olivat elinikäisiä ystäviä, valan vannoneita, kuten heidän isänsä ja isoisänsä, mutta pitäisivätkö he häntä mielipuolena? Viime viikkoina, suunnitelman kehkeytyessä, hän oli itsekin epäillyt mielenterveyttään. Kuinka paljon he olivat valmiita tekemään palauttaakseen Ranskan suuruuden ja kootakseen valtavia omaisuuksia, mutta ennen kaikkea toteuttaakseen Kristuksen tahdon?

”Neljäkymmenenviiden päivän päästä”, Bouillon sanoi, ”juutalaisten ja muslimien juhlapäivät, *simhah torah* ja *id al-fitr*, osuvat yksiin. Ajatelkaapa asiaa. Kahden uskontokunnan vääräuskoiset kerääntyvät Jerusalemiin. Temppelevuoren moskeijat ovat täpötäynnä. Tuhannet juutalaiset rukoilevat Länsimuurilla. Nuo ihmiset ja paikat häviävät olemattomiin. Tällainen tilaisuus ei toistu vuosituhanteen.”

André de Montbard oli muita miehiä vanhempi ja hänen ihonsa yhä Afrikan auringon uurtama. Hän tuijotti ristittyä käsiään. ”Oletko

JIM THOMPSON

ajatellut – vakavasti pohtinut – kuinka moni kuolee, jos toteutamme suunnitelman?”

Bouillon siteerasi pyhää Bernhard Clairvauxlaista, joka oli ollut ensimmäisen André de Montbard’n serkku, ja de Montbard puolestaan ristiretkeläinen ja yksi yhdeksästä alkuperäisestä temppeliherrasta. ”Uskottoman tappaminen ei ole miestappo vaan pahantappo, ja se on oikein.”

Vuosia sitten de Montbard oli ”Viidennen viraston” upseerina johtanut vastakumouksellista toimintaa kohteenaan algerialaiset FNL-kapinalliset. Kun petturipresidentti de Gaulle antoi Algerian muslimille itsemääräämisoikeuden, de Montbard liittyi *Organisation Armée Secrète* -järjestöön ja oli vastuussa tuhansien muslimien surmista OAS:n terroristipommituksissa.

De Montbard ei yrittänyt kiistää pyhän Bernhardin yksinkertaista totuutta.

”Entä toteutettavuus?” Vermandois kysyi.

”Muslimit louhivat kalliota muuttaessaan Salomon talleja Marwanin moskeijaksi, ja se heikensi etelämuuria ja tärisytti al-Aqsan perustuksia. He jatkavat riskeistä huolimatta kaivauksia lännessä ja pohjoisessa aikomuksenaan luoda mittasuhteiltaan valtava moskeija, Mekan kilpailija.”

Bouillon levitti pöydälle karttoja ja miehet kerääntyivät tutkimaan niitä.

”Itkumuurissa on rakenteellisia vaurioita, jotka syntyivät israelilaisarkeologien kaivauksissa 1970-luvulla”, Bouillon sanoi. ”Hyvänlainen tuuli saattaisi puhaltaa nurin koko Temppelivuoren eteläpuolen. Pohjoisen puolella, Kalliomoskeijan alla, on valtavia maanalaisia tiloja. Siellä missä *Templum Solomonis*”, hän käytti latinankielistä ilmausta, ”sijaitsee. Strategisesti sijoitetut räjähteet sysäävät sen syvyykseen.”

De Montbard tarkasteli karttoja. ”Näyttää hyvinkin mahdolliselta. Jos etelämuuri sortuu, al-Aqsan moskeija sortuu sen mukana. Riittä-

JERUSALEMIN VERI

vän tehokas räjähdepanos Kallioskeijan alla saisi sen vajoamaan maan alle.”

”Vain pohjoisen puoleiset alueet, kristinuskolle merkittävät, jäisivät pystyyn”, Bouillon sanoi.

”Mutta viekö jälkivaikutus meidät päämääräämme?” Saint-Gilles kysyi.

”Molemmipuolinen syyttely ja viha takaavat sen. Ajattelepa. Israel murskaa joka ikisen palestiinalaiskaupungin ja -kylän raunioiksi. Arabimaat hyökkäävät lujasti Israeliin päämääränään pyyhkäistä se maan kamaralta. Juutalaiset toimivat samoin kuin Masadassa, taistelevat viimeiseen mieheen. Lopulta Palestiina autioituu. Euroopan kristillisten maiden armeijat puuttuvat tilanteeseen YK:n rauhanturvaoperaation varjolla. Ja me palautamme Pyhän maan Kristukselle emmekä enää luovu siitä.”

La Milice du Christ -järjestön, Kristuksen sotilaiden, jäsenet saivat pitkän perinteen mukaisesti nimensä ensimmäiselle ristiretkelle osallistuneiden esi-isiansä mukaan. Hugues Vermandois'n kaima oli ollut Ranskan kuninkaan Filip I:n serkku. ”*Mon Dieu*, tuota on vaikea käsittää. Kaikkien näiden vuosisatojen jälkeen?”

Tuli hiljaista. Bouillon katseli ikkunasta, kun sade rihmoi kirjavalta taivaalta ja kasteli hänen peltonsa mutaisiksi. Yksi hänen vuokraviljelijöistään tarpoi kaukaisuudessa viinitarhan poikki. Ukkonen jyrähti, mutta vanhus oli kuin tietämätön vaarasta. Hänestä pitäisi ottaa oppia.

Liekit räätisivät kivisessä tulisijassa, karkottivat syksyn viileyden ja kosteuden. Tuli heijasteli huoneen lukemattomilla pinnoilla, puussa, hopeassa ja kristallissa. He istuivat tulen ympärillä muhkeissa nojatuoleissa, jotka oli valmistettu nahasta ja mahongista.

Miehet olivat kokoontuneet Bouillonin koillisranskalaisen maakartanon työhuoneeseen. Bouillon silmäili ympärilleen, vaurauden

JIM THOMPSON

merkkejä, jotka hän oli perinyt samaan tapaan kuin hänen vieraansa olivat perineet omansa. Vaarantaisivatko nämä miehet miellyttävän, etuoikeutetun elämänsä kunnioittaakseen kahdeksansataavuotista valaa?

Raymond Saint-Gilles polveutui Toulousen kreivistä Raimund IV:stä, joka valloitti Pyhän maan vuonna 1099 ja sai arvonimen Tripolin kreivi. Hän lämmitti konjakkilasia kämmenissään. ”Eikö asia pitäisi alistaa kaikkien jäsenten päätettäväksi?”

Saint-Gilles oli luonteeltaan uhkarohkea, peluri ja juoppo. Hänen laiha ja heiveröinen olemuksensa oli pettävä, koska hän oli sotilasurallaan osoittautunut yhtä rohkeaksi kuin säälimättömäksi. Jos Saint-Gilles tunsu tarvetta varovaisuuteen, se tarkoitti, että suunnitelma oli äärimmäisen kyseenalainen.

”Emme voi tehdä niin”, Bouillon sanoi. ”Jos epäonnistumme, jonkun on jätävä jatkamaan taistelua. On parempi, etteivät he tiedä.”

Miehistä jokainen oli käynyt nuorena Pyhän Bernhardin luostarikoulua, missä heille oli opetettu kieliä ja historiaa sekä painotettu heidän tehtävänsä merkitystä ja arvoa. He olivat jatkaneet opintojaan St. Cyrissä, Ranskan sotakorkeakoulussa. He olivat koulittuja sotilaita, pelottomia ja asialleen omistautuneita miehiä.

Louis de Champagne oli heistä määrätietoisin, omistautunein tehtävälle. Hänen elämäntapansa oli vauraudesta huolimatta askeettinen. Jopa Bouillon piti häntä uskonnollisena fanaatikkona ja arveli hänen olevan tasapainoton. De Champagnen kaima oli rahoittanut avokäitsemi ensimmäistä ristiretkeä, samoin Bouillonin esi-isä.

Godfrey Bouillonin esi-isä Godefroy Bouillonilainen oli miltei tuhat vuotta aiemmin myynyt ja pantannut maitaan saadakseen takaisin Kristuksen patriarkaatin ja hänestä oli tullut Jerusalemin ja Palestiinan ensimmäinen kristitty hallitsija.

JERUSALEMIN VERI

”Sinun on suurmestarina”, de Champagne sanoi, ”tehtävä tämä päätös. Me voimme vain, mikäli suot sen, neuvoa sinua, kuinka toteuttaa hanke tehokkaimmin.”

Vuodesta 1187, jolloin vääräuskoiset olivat riistäneet Jerusalemin Kristukselta ja paavi Urbanus III oli pannut järjestön alulle, sen jäsenet olivat menestyneet kaikissa rooleissaan: salaisessa La Milice du Christ-sotilasmunkkijärjestössä, filantrooppisessa seurassa nimeltä Société de l’Orient Latin ja uusimmassa hankkeessaan johtokunnan jäsenenä ja merkittävinä osakkeenomistajina Ormus-yhtymässä, Ranskan suurimmassa asetarvikkeita valmistavassa yrityksessä.

Bouillon ajatteli kaikkea sitä, minkä hän oli vaarassa menettää. Vauraus oli hänelle melkoisen yhdentekevää muihin asioihin verrattuna. Epäonnistuminen merkitsisi sitä, ettei hän enää näkisi vaimoaan ja poikiaan. Hän kuolisi tai viruisi vankilassa ja häntä tultaisiin parhaamaan historian sivu. Voitto toisaalta tarkoitti uutta elämää Jumalan valtakunnassa ja miljardien dollareiden öljytuottoja tässä elämässä. Heistä tulisi maailman vaikutusvaltaisimpia ihmisiä.

Hän katsoi tammipaneloidulla seinällä riippuvaa lyömämiekkaa. Godefroy Bouillonilainen oli käyttänyt asetta saraseeneja vastaan, silponut ja hakannut tiensä voittoon. Bouillon nousi seisomaan ja juoksutti sormiaan miekan kahvalla. Vain vahva mies saattoi käsitellä sitä; ajatus antoi hänelle voimaa.

Bouillon otti käyttöön puhettavan, jonka he olivat kauan sitten omaksuneet tavatessaan La Milice du Christin jäsenenä. ”Päätös ei ole minun”, hän sanoi. ”Se on meille luotu, tämä taakka selkäämme suotu. Esi-isämme veivät Palestiinan tulella ja miekalla ja näyttivät meille tien. Paavit ja pyhimykset ovat siitä uneksuneet. Jopa Franciscus Assisilainen on puhunut tehtävämme pyhydestä. Emme voi kieltää Kristuksen tahtoa emmekä velvollisuuttamme.”

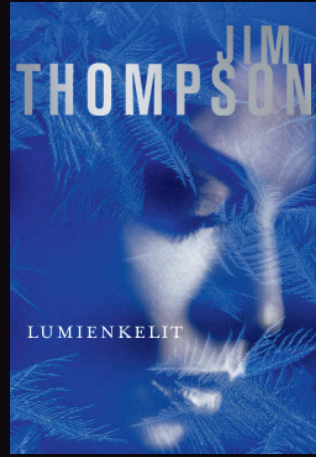
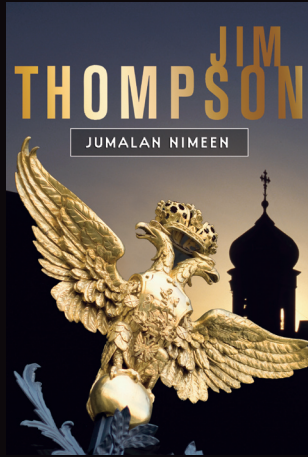
JIM THOMPSON

Hän kuvaili velvollisuuden kunnioittamisen seurauksia. Kalliomoskeija, islamin kultakattoinen kimmeltävä vertauskuva, vajoaisi maan sisuksiin, hautautuisi Salomon temppelin jäänteiden sekaan. Al-Aqsan moskeija katoaisi, sortuisi savuaviksi raunioiksi.

Salomon tallit, kerran temppeliherrain ritariston maanalainen turvapaikka, nykyinen Marwanin moskeija, vääräuskoisten häpäisemä, putoaisi muslimien niskaan. Itkumuurin kivijärkäleet sortuisivat paha-aavistamattomien juutalaisten päälle.

Pyhä maa räjähtäisi ja juutalaiset ja arabit tuhoaisivat toisensa.

(Suomentanut Tarja Lipponen)

JUMALAN NIMEEN

Tietokonesabotaasi keikauttaa kumoon Venäjän talouden. Timothy ”Luria” Mason on päästä selville tuhon syistä, mutta mahtava finanssimies Vladimir ”Vlad” Chernajev yrittää vaientaa hänet.

Vlad on Lavrenti Berijan, Stalininsalaisen poliisin armeijaa vuosikymmeniä johtaneen miehen pojanpojanpoika. Vladin vaimo Nadja on Anastasia Romanovan tyttärenä tytärtä. Heidän pojassaan Alekseissa Neuvostoliitto ja keisarikunta on siitetty yhteen. Jos Luria ei pysty estämään Vladia, tsaari palaa valtaan bolshevikkiin ja Venäjän kansa tulee kannattelemaan johtajaansa tietämättömänä siitä, että heille varattu tulevaisuus vie gulageihin ja kauhuun. Suom. Tarja Lipponen, ilmestyy kesällä 2009

LUMIENKELIT

Pieni kaupunki Suomen Lapissa kamppailee arktisen talven loputtomassa yössä. Kaunis somalitaustainen filmitähti on murhattu julmasti porotilan hankeen. Paikallisen poliisin teini-ikäinen poika löytyy hirttäytyneenä. Nainen on palanut kuoliaaksi jäätyneen järven rantaan. Komisario Kari Vaara selvittää kuolemia lappilaisvoimin, mutta hänen on setvittävä myös menneisyytensä saadakseen rikokset ratkaistua. Totuus saattaa repiä kapaleiksi niin hänet, hänen perheensä kuin koko yhteisön. Suom. Tarja Lipponen, ilmestyy syksyllä 2009

Kristitty palkkasotilas Léon de Payen tappaa Mossadin laskuun palestiinalaisia itsemurhapommittajia ennen kuin nämä ehtivät iskeä Jerusalemin kaduilla. de Payen saa vihiä kristittyjen uskonkiihkoilijoiden järjestöstä, La Milice du Christesta, jonka jäsenet suunnittelevat räjäyttävänsä Temppelevuoren, kun tuhannet juutalaiset ja muslimit ovat juhlapyyhiensä vuoksi paikalla. Jos suunnitelma onnistuu, joukkomurha ajaa juutalaiset ja arabit ennennäkemättömään vihan kierteeseen. Moraalista jaakopinpainia työnsä oikeutuksesta käyvä de Payen yrittää estää Temppelevuoren tuhon, mutta niin poliittisten, uskonnollisten kuin henkilökohtaistenkin intressiensä ajamat juutalais- ja arabijohtajat tekevät hänen yrityksestään vaikean. Panoksena on de Payenin ja koko Lähi-Idän tulevaisuus.

WWW.JIMTHOMPSON.FI

★
*Johnny
Kniga*

JOHNNY KNIGA KUSTANNUS